

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 177. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592469776/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

og vilde ikke lade nogen Tvetydighed komme i Veien for en fuld-
stændig Afgjørelse; jeg gik ned, tog min Uniform paa, spændte Kaar-
den om mig og var efter faa Minutters Forløb paa min forrige Plads.

Han syntes at kjende mine Skridt; thi igjen uden at see op sagde
han bydende: »Jeg tænkte, De var gaet for at –».

Men i samme Øieblik opdagede hans Sideblik Uniformen, hans
Øine løftede sig helt op til mit Ansigt, og med voldsom, nervøs Li-
denskab sprang han op og raabte: »Det er falsk! det er skjændig Ma-
skerade! Herud! Herud!»

»Hvad er falsk? Hvad er Maskerade?» spurgte en af de Herrer, der
stode nær.

»Den Uniform! Den Person i den Uniform!» raabte han.

En Attaché ved den østerrigske Legation sagde: »Hr. Greven tager
feil; jeg kan til Overflodighed – thi jeg antager, at her kun er en
Tvivler tilstede – afgive det Vidnesbyrd, at det ikke er en Maskerade,
at der ikke er noget Falsk fra denne Herres Side.»

Den gamle Greve trængte sig igjennem Kredsen, spurgte og erfa-
rede i Hast, hvad der var foregaaet, og raabte: »Mine Herrer, De vide
Alle, at min Søn er syg! De maae tilgive ham! Denne Uniform maate,
jeg nægter det ikke, overraske ham . . . De vide, at vi for nogle
Aar siden i Holsten havde østerrigsk Occupation . . . og et ubehage-
ligt Tilfælde . . . . Jeg haaber, at De» – vedblev han, idet han vendte
sig til mig – »i Betragtning af min Søns Sygdom og af det gamle Ven-
skab mellem Dem og vor Familie vil modtage min fuldstændige
Undskyldning – mine Herrer, endnu engang, ret meget om Forladel-
se!»

Med disse Ord bukkede han til alle Sider og drog Sønnen med,
skjøndt ikke ganske uden Modstræben fra dennes Side.

Jeg overlod til to Herrer at afgjøre, om denne Undskyldning var
tilstrækkelig, og at forberede det videre Fornødne; jeg var vel tilfreds
med at være *en règle* overfor »Selskabet» og lade dets absolute Magt
føre Grevens og mig.

Men næste Middag kom den ene af dem og meddelte mig, at Gre-
ven og hans Søn vare afreiste; de havde taget Pas til Wien.

Derimod var Grevinden bleven, og da jeg traf hende i *Palazzo Bar-
berini*, var der i hendes Adfærd imod mig ikke ringeste Tegn til, at
hun vidste noget om det Forefaldne; hun var indtil den fineste Nu-
ance lige venskabelig paa sin store, forment-hoflige Vis. Men hun